

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně T. W. (dříve K.), proti žalovanému Ministerstvu vnitra ČR, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 26. 2. 2003, čj. OAM-2404/AŘ-2002, o návrhu žalobkyně na vyloučení soudců Mgr. Hany Burešové, Mgr. Karla Kosteckého a Mgr. Daniely Zemanové z projednávání a rozhodování věci, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec pod sp. zn. 59 Az 326/2003

t a k t o :

Soudci senátu 59 Az Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec Mgr. Hana Burešová, Mgr. Karel Kostecký a Mgr. Daniela Zemanová, nejsou vyloučeni z projednávání věci tam vedené pod sp. zn. 59 Az 326/2003.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2003, čj. OAM-2404/AŘ-2002, kterým žalovaný podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zastavil řízení o udělení azylu, o který žalobkyně žádala.

V podání ze dne 26. 4. 2004, které bylo Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočce Liberec doručeno dne 29. 4. 2004, žalobkyně vůči soudcům senátu 59 Az vznesla námitku podjatosti. Důvod žalobkyně spatřuje v tom, že Nejvyšší správní soud vyhověl její stížnosti podané dne 29. 10. 2003 proti postupu tohoto senátu v souvislosti s příkázáním věci jinému soudu. Žalobkyně žádá, aby věc byla postoupena jinému senátu téhož soudu, příp. jinému soudu; je totiž dán důvod pochybovat o podjatosti celé „liberecké pobočky“, a to proto, že předsedkyně senátu je rovněž místopředsedkyní této pobočky.

Soudci senátu 59 Az Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ve svém vyjádření ze dne 3. 5. 2004 uvedli, že zde není dán důvod pochybovat o jejich podjatosti v projednávané věci, neboť nemají k věci, účastníkům řízení a jejich zástupcům žádný vztah. Rozhodování Nejvyššího správního soudu o procesních návrzích žalobkyně považují za běžný postup.

Ze soudního spisu vyplynuly tyto rozhodné skutečnosti:

Žalobkyně podala dne 20. 6. 2003 návrh na příkázání věci Nejvyššímu správnímu soudu. Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, usnesením z dne 21. 10. 2003, čj. 59 Az 326/2003-53, rozhodl tak, že návrh na delegaci

Nejvyššímu správnímu soudu zamítl. V podání ze dne 27. 10. 2003, které bylo adresováno přímo Nejvyššímu správnímu soudu, žalobkyně požádala o vyřízení jejího návrhu na delegaci Nejvyšším správním soudem. Krajský soud poté spis postoupil Nejvyššímu správnímu soudu, který usnesením ze dne 3. 12. 2003 návrh na přikázání věci jinému soudu rovněž zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí vyložil, že námitka žalobkyně, poukazující na zákonnou úpravu, dle které je pouze Nejvyšší správní soud místně a věcně příslušný rozhodovat o návrhu na delegaci je správná, nicméně rozhodnutí krajského soudu nebylo třeba formálně rušit, neboť usnesení o přikázání věci jinému soudu je totiž usnesením o procesní otázce; vydá-li soud takové usnesení, není jím vázán; může je kdykoli změnit nebo vydat usnesení, jímž rozhodne jinak.

K vlastní námitce podjatosti: Podle ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Důvodem k vyloučení soudce přitom nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

V projednávané věci sice po podání návrhu na delegaci došlo k pochybení senátu ve vedeném řízení, nicméně účastník řízení tímto postupem nebyl nijak zkrácen na svých procesních právech. Uvedené pochybení nijak nedokládá zákonné důvody vyloučení, a nemůže proto být důvodem k vyloučení jeho soudců. Z ničeho se nepodává, že vytýkané pochybení nastalo v důsledku poměru soudců k věci samé, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům. Poměr k účastníkům – kromě vztahů příbuzenských a obdobných vztahů – může vzniknout například i tehdy, je-li soudcův vztah k účastníkům přátelský či naopak zjevně nepřátelský. V projednávané věci však žádný z těchto důvodů zjištěn nebyl a žalobkyně to ostatně ani netvrdila. Žalobkyně se spíše zaměřila na opakování námitek, které již neúspěšně uplatňovala v řízení o přikázání věci jinému soudu než místně příslušnému, tj. námitek, které s rozhodováním o podjatosti nesouvisí.

Nejvyšší správní soud proto o námitce podjatosti rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. června 2004

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu